

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. prosince 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Hospodářská soutěž — Článek 101 SFEU — Věcná působnost — Kolektivní smlouva — Ustanovení, které stanoví minimální odměnu pro samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb — Pojem ‚podnik‘ — Pojem ‚zaměstnanec‘“

Ve věci C-413/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Gerechtshof te 's-Gravenhage (Nizozemsko) ze dne 9. července 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 22. července 2013, v řízení

FNV Kunsten Informatie en Media

proti

Staat der Nederlanden,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger a S. Rodin soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. června 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za FNV Kunsten Informatie en Media R. Dukem, advocaat,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a T. Müllerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi F. Ronkes Agerbeekem a P. J. O. Van Nuffelem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi odborovým svazem FNV Kunsten Informatie en Media (dále jen „FNV“) a Staat der Nederlanden ve věci opodstatněnosti koncepčního dokumentu, v němž Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemský orgán pro hospodářskou soutěž, dále jen „NMa“) uvedl, že ustanovení kolektivní smlouvy týkající se minimálních odměn pro samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb nejsou vyňata z působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU.

Právní rámec

- 3 Článek 1 zákona o kolektivních smlouvách (Wet op de collectieve arbeidsovereenkomst) stanoví:

„1. Kolektivní smlouvou se rozumí smlouva uzavřená mezi jedním nebo více zaměstnavateli anebo jedním nebo více sdruženími zaměstnavatelů s plnou způsobilostí k právním úkonům a jedním nebo více sdruženími zaměstnanců s plnou způsobilostí k právním úkonům, která hlavně nebo výlučně upravuje pracovní podmínky, které je třeba respektovat v rámci pracovních smluv.

2. Předmětem kolektivní smlouvy mohou být také smlouvy o dílo a dohody o provedení práce. V tomto případě se přiměřeně použijí ustanovení tohoto zákona o pracovních smlouvách, zaměstnavatelích a zaměstnancích.“
- 4 Článek 6 odst. 1 o ochraně hospodářské soutěže (Mededingingswet, dále jen „Mw“), jehož znění odpovídá znění čl. 101 odst. 1 SFEU, stanoví:

„Zakazují se veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na nizozemském trhu nebo jeho části.“
- 5 Podle čl. 16 písm. a) Mw:

„Článek 6 odst. 1 se nepoužije na:

 - a) kolektivní smlouvu ve smyslu čl. 1 odst. 1 zákona o kolektivních smlouvách. [...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Jak plyne ze spisu, nizozemští samostatně výdělečně činní poskytovatelé služeb mohou být v Nizozemsku členy jakéhokoliv odborového sdružení, sdružení zaměstnavatelů nebo profesního sdružení. V důsledku toho mohou podle zákona o kolektivních smlouvách svazy zaměstnavatelů a zaměstnanecké organizace uzavírat kolektivní smlouvy nejen jménem zaměstnanců a na jejich účet, ale rovněž jménem samostatně výdělečných poskytovatelů služeb, kteří jsou členy těchto organizací.
- 7 V letech 2006/2007 uzavřely FNV a sdružení zaměstnanců Nederlandse toonkunstenbond (nizozemský svaz hudebních umělců) na straně jedné a sdružení zaměstnavatelů Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten (svaz nadací pro hudebníky zastupující v nizozemských orchestrech) na straně druhé kolektivní smlouvu pro hudebníky zastupující v nizozemských orchestrech (dále jen „zastupující hudebníci“).

- 8 Součástí této kolektivní smlouvy byla mj. úprava minimálních odměn nejen pro hudebníky zastupující na základě pracovní smlouvy (dále jen „zaměstnaní zastupující hudebníci“), ale rovněž pro hudebníky zastupující na základě dohody o provedení práce, kteří nejsou považováni za „zaměstnance“ ve smyslu kolektivní smlouvy (dále jen „samostatně výdělečně činní zastupující hudebníci“).
- 9 Zejména příloha 5 uvedené kolektivní smlouvy stanovovala, že samostatně výdělečně činným zastupujícím hudebníkům se vyplátí přinejmenším odměna za zkoušku a za koncert stanovená pro zaměstnané zastupující hudebníky navýšená o 16 %.
- 10 Dne 5. prosince 2007 zveřejnil NMa koncepční dokument, v němž konstatoval, že ustanovení kolektivní smlouvy týkající se minimálních odměn pro samostatně výdělečně činné zastupující hudebníky není vyňato z působnosti článku 6 Mw a čl. 81 odst. 1 ES, ve smyslu rozsudku Albany (C-67/96, EU:C:1999:430). Podle Nma totiž kolektivní smlouva upravující dohody o provedení práce získává odlišnou právní povahu a má vlastnosti mezioborové dohody, jelikož je ze strany odborů vyjednávána organizací, která v tomto ohledu jedná nikoliv jako sdružení zaměstnanců, ale jako sdružení osob samostatně výdělečně činných.
- 11 Na základě tohoto stanoviska sdružení zaměstnavatelů Vereniging van Stichtingen Remplaçanten Nederlandse Orkesten a sdružení zaměstnanců Nederlandse toonkunstenbond kolektivní smlouvu vypověděly a odmítly uzavřít novou kolektivní smlouvu obsahující ustanovení týkající se minimálních odměn samostatně výdělečně činných zastupujících hudebníků.
- 12 FNV podal žalobu k Rechtbank Den Haag (soud v Haagu) směřující k tomu, aby bylo určeno, že nizozemské a unijní právo hospodářské soutěže nebrání ustanovení kolektivní smlouvy, které stanovuje povinnost zaměstnavatele dodržovat určité minimální odměny nikoliv pouze ve vztahu k zaměstnaným zastupujícím hudebníkům, ale rovněž ve vztahu k samostatně výdělečně činným zastupujícím hudebníkům, a dále aby bylo uloženo státu změnit stanovisko uvedené v koncepčním dokumentu NMa.
- 13 Rechtbank Den Haag při projednávání žaloby uvedl, že takové ustanovení nesplňuje jednu z obou kumulativních podmínek umožňujících se vyhnout uplatnění unijního práva hospodářské soutěže ve smyslu rozsudků Albany (EU:C:1999:430), Brentjens' (C-115/97 až C-117/97, EU:C:1999:434), Drijvende Bokken (C-219/97, EU:C:1999:437) a van der Woude (C-222/98, EU:C:2000:475). Podle Rechtbank Den Haag musí stanovení odměn upravené tímto ustanovením být zaprvé výsledkem dialogu sociálních partnerů ve formě kolektivní smlouvy mezi zaměstnavatelskými a zaměstnaneckými organizacemi a zadruhé musí přímo přispívat ke zlepšení zaměstnanosti a pracovních podmínek zaměstnanců. V projednávaném případě sporné ustanovení k tomuto zlepšení přímo nepřispívá. Z tohoto důvodu Rechtbank Den Haag návrhy předložené FNV zamítl, aniž vůbec ověřoval, zda je splněna první podmínka požadovaná uvedenou judikaturou, týkající se toho, že sporné ustanovení musí být svojí povahou výsledkem dialogu sociálních partnerů.
- 14 FNV podal proti tomuto rozsudku odvolání k Gerechtshof te 's-Gravenhage (odvolací soud v Haagu), v němž uplatňuje jediný důvod opravného prostředku, týkající se toho, zda se zákaz dohod omezujících hospodářskou soutěž, stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU uplatní na ustanovení kolektivní smlouvy, které stanoví minimální odměnu pro osoby samostatně výdělečně činné vykonávající ve prospěch zaměstnávajícího subjektu tutéž činnost jako zaměstnanci tohoto subjektu.
- 15 V rámci tohoto odvolání uvedený soud samostatně výdělečně činné zastupující hudebníky předběžně kvalifikoval jako „podnikatele“, neboť jejich příjmy závisí na zakázkách, které jsou schopni pro sebe získat na trhu zastupujících hudebníků, neboť si konkurují s jinými zastupujícími hudebníky a investují do hudebních nástrojů, nicméně uvedl, že řešení sporu v původním řízení ze Smlouvy ani z judikatury Soudního dvora jasně nevyplyvá.

- 16 Za těchto podmínek se Gerechtshof te 's-Gravenhage rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Mají být unijní pravidla hospodářské soutěže vykládána v tom smyslu, že ustanovení kolektivní smlouvy uzavřené mezi sdruženími zaměstnavatelů a sdruženími zaměstnanců, podle kterého musí být samostatně výdělečně činným osobám, které na základě dohody o provedení práce vykonávají ve prospěch zaměstávajícího subjektu tutéž činnost jako jeho zaměstnanci, kteří spadají do působnosti kolektivní smlouvy, vyplacena určitá minimální odměna, je vyňato z působnosti článku 101 SFEU, jestliže je toto ustanovení obsaženo v kolektivní smlouvě?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku: je uvedené ustanovení vyňato z působnosti článku 101 SFEU, pokud přispívá (rovněž) ke zlepšení pracovních podmínek zaměstnanců, kteří spadají do působnosti kolektivní smlouvy, a má v tomto ohledu význam skutečnost, zda jsou tím tyto pracovní podmínky zlepšeny přímo, nebo jen nepřímo?“

K příslušnosti Soudního dvora

- 17 Úvodem je třeba ověřit, zda je Soudní dvůr příslušný k odpovědím na položené otázky. Jak totiž uvedl Gerechtshof te 's-Gravenhage ve svém předkládacím rozhodnutí, smlouva dotčená ve věci v původním řízení se týká čistě vnitrostátní situace a nemá dopad na obchod v rámci Společenství. V důsledku toho se článek 101 SFEU na spor v původním řízení neuplatní.
- 18 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Soudní dvůr v řadě případů prohlásil, že má pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se ustanovení unijního práva v situacích, kdy se skutkový stav v původním řízení nacházel mimo rozsah přímé působnosti unijního práva, ale kdy se uvedená ustanovení tohoto práva stala použitelnými v důsledku vnitrostátních právních předpisů, jež upravovaly řešení čistě vnitrostátních situací v souladu s řešením upraveným unijním právem. V takových případech totiž dle ustálené judikatury existuje jasný unijní zájem na tom, aby se za účelem předejití budoucím rozdílným výkladům dostalo ustanovením nebo pojmům převzatým z unijního práva jednotného výkladu, a to bez ohledu na podmínky, za kterých se mají uplatnit (rozsudek Allianz Hungária Biztosító a další, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 20).
- 19 Co se týče projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, je třeba uvést, že čl. 6 odst. 1 Mw přebírá podstatu obsahu čl. 101 odst. 1 SFEU. Mimoto z předkládacího rozhodnutí plyne, že nizozemský zákonodárce výslovně hodlal provést harmonizaci vnitrostátního práva hospodářské soutěže s unijním právem, přičemž výklad uvedeného čl. 6 odst. 1 Mw měl být v úzkém souladu s výkladem čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 20 Za těchto okolností je nutno konstatovat, že Soudní dvůr je příslušný odpovědět na položené otázky, přestože se čl. 101 odst. 1 SFEU na situaci dotčenou ve věci v původním řízení přímo nevztahuje.

K předběžným otázkám

- 21 Podstatou obou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je to, zda unijní právo má být vykládáno v tom smyslu, že ustanovení kolektivní smlouvy stanovující minimální odměny pro samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb, kteří jsou členy jedné z organizací smluvních zaměstnanců a na základě dohody o provedení práce vykonávají pro zaměstávající subjekt tutéž práci jako zaměstnanci tohoto subjektu, nespadá do působnosti článku čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, i když jsou určité účinky omezující hospodářskou soutěž inherentní kolektivním smlouvám uzavřeným mezi organizacemi zastupujícími zaměstnavatele a zaměstnance, cíle sociální politiky sledované takovými smlouvami by byly vážně

zpochybněny, pokud by sociální partneři při své společné snaze nalézt opatření zlepšující podmínky zaměstnanosti a práce podléhali čl. 101 odst. 1 SFEU (viz rozsudky Albany, EU:C:1999:430 bod 59; International Transport Workers' Federationa Finnish Seamen's Union, C-438/05, EU:C:2007:772, bod 49, jakož i 3F v. Komise, C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 50).

- 23 Soudní dvůr tak rozhodl, že smlouvy uzavřené v rámci kolektivního vyjednávání mezi sociálními partnery za účelem dosažení takových cílů musí být z důvodu své povahy a cíle považovány za dohody, které nepodléhají čl. 101 odst. 1 SFEU (viz rozsudky Albany, EU:C:1999:430 bod 60; Brentjens', EU:C:1999:434, bod 57; Drijvende Bokken, EU:C:1999:437, bod 47; Pavlov a další, C-180/98 až C-184/98, EU:C:2000:428, bod 67; van der Woude, EU:C:2000:475, bod 22, jakož i AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, bod 29).
- 24 Ve věci v původním řízení byla sporná smlouva uzavřena mezi organizací zaměstnavatelů a zaměstnaneckými organizacemi smíšené povahy, které při jednání v souladu s vnitrostátním právem zastupovaly nejen zaměstnané zastupující hudebníky, ale i své členy z řad samostatně výdělečně činných zastupujících hudebníků.
- 25 Proto je třeba zkoumat, zda povaha a předmět takové smlouvy umožňují, že smlouva bude obnovena v rámci uvedeného kolektivního vyjednávání mezi sociálními partnery, a odůvodňují, že v části týkající se minimálních odměn pro samostatně výdělečně činné zastupující hudebníky bude vyloučena z působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 26 Pokud jde zaprvé o povahu uvedené smlouvy, z konstatování předkládajícího soudu plyne, že tato byla uzavřena ve formě kolektivní smlouvy. Co se však týče konkrétně ustanovení její přílohy 5 o uvedených minimálních odměnách, představuje tato smlouva výsledek vyjednávání mezi organizací zaměstnavatelů a zaměstnaneckými organizacemi zastupujícími rovněž zájmy samostatně výdělečně činných zastupujících hudebníků, kteří poskytují orchestrům své služby na základě dohody o provedení práce.
- 27 V tomto ohledu je přitom třeba konstatovat, že i když poskytovatelé služeb, jakými jsou i uvedení zastupující hudebníci dotčení ve věci v původním řízení, vykazují stejnou činnost jako zaměstnanci, představují v zásadě „podniky“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, jelikož nabízejí za odměnu své služby na daném trhu (rozsudek Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, C-1/12, EU:C:2013:127, body 36 a 37) a vykonávají svou činnost jako hospodářské subjekty nezávislé na objednatelích jejich práce (viz rozsudek Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, EU:C:2006:784, bod 45).
- 28 Z toho plyne, že jak uvedli rovněž generální advokát v bodě 32 svého stanoviska a NMa ve svém koncepčním dokumentu, pokud se organizace zastupující zaměstnance účastní vyjednávání jménem těchto samostatně výdělečně činných poskytovatelů služeb, kteří jsou jejími členy, a na jejich účet, nejedná jako odborové sdružení, a tedy sociální partner, ale ve skutečnosti vystupuje jako sdružení podniků.
- 29 Je třeba rovněž dodat, že Smlouva sice zakotvuje sociální dialog, avšak neobsahuje žádné ustanovení, které by po vzoru článků 153 SFEU a 155 SFEU, jakož i článků 1 a 4 dohody o sociální politice (Úř. věst. 1992, C 191, s. 91) podněcovalo samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb k navazování takového dialogu se zaměstnávajícími subjekty, kterým poskytují služby na základě dohody o provedení práce, a tedy k uzavírání kolektivních smluv s těmito subjekty za účelem zlepšení svých vlastních podmínek zaměstnanosti a práce (obdobně viz rozsudek Pavlov a další, EU:C:2000:428, bod 69).

- 30 Za těchto podmínek z výše uvedeného vyplývá, že takové ustanovení kolektivní smlouvy, jaké je dotčeno ve věci v původním řízení, není v důsledku toho, že bylo sjednáno zaměstnaneckou organizací jménem samostatně výdělečně činných poskytovatelů služeb, kteří jsou jejími členy, a na jejich účet, výsledkem kolektivního vyjednávání mezi sociálními partnery a nemůže být z důvodu své povahy vyřazeno z působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 31 Toto konstatování nicméně nemůže být překážkou toho, aby takové ustanovení kolektivní smlouvy mohlo být rovněž považováno za výsledek sociálního dialogu v případě, že uvedení poskytovatelů služeb, jejichž jménem a na jejichž účet odbory jednaly, ve skutečnosti představují „nepravé samostatně výdělečně činné osoby“, tedy poskytovatele služeb nacházející se v situaci srovnatelné se situací zaměstnanců.
- 32 Jak totiž zdůraznili generální advokát v bodě 51 svého stanoviska a FNV, nizozemská vláda a Evropská komise na jednání, v současném hospodářství není vždy snadné přiřadit postavení podniku určitým samostatně výdělečně činným poskytovatelům služeb, např. zastupujícím hudebníkům dotčeným ve věci v původním řízení.
- 33 Co se týče věci v původním řízení, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury může poskytovatel služeb přijít o své postavení nezávislého hospodářského subjektu, a tedy i podniku, pokud neurčuje své chování na trhu samostatně, ale zcela závisí na objednateli jeho služeb, jelikož nenese žádná finanční a obchodní rizika stran činnosti tohoto objednatele a jedná jako pomocník začleněný do jeho podniku (v tomto smyslu viz rozsudek Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, EU:C:2006:784, body 43 a 44).
- 34 A dále, pojem „zaměstnanec“ ve smyslu unijního práva musí být sám definován podle objektivních kritérií, která charakterizují pracovní poměr, se zohledněním práv a povinností dotčených osob. V tomto ohledu je podle ustálené judikatury tento poměr charakterizován především okolností, že určitá osoba vykonává po určitou dobu ve prospěch jiné osoby a pod jejím vedením činnosti, za které protihodnotou pobírá odměnu (viz rozsudky N., C-46/12, EU:C:2013:97, bod 40 a citovaná judikatura, jakož i Haralambidis, C-270/13, EU:C:2014:2185, bod 28).
- 35 V tomto ohledu již Soudní dvůr upřesnil, že kvalifikace „osoby samostatně výdělečně činné“ z hlediska vnitrostátního práva nevylučuje, že určitá osoba musí být kvalifikována jako „zaměstnanec“ ve smyslu unijního práva, pokud je její nezávislost pouze fiktivní, a maskuje tak skutečný pracovní poměr (v tomto smyslu viz rozsudek Allonby, C-256/01, EU:C:2004:18, bod 71).
- 36 Z toho plyne, že kvalifikaci „zaměstnance“ ve smyslu unijního práva nemůže ovlivnit skutečnost, že osoba byla z daňových, administrativních nebo byrokratických důvodů najata z pohledu vnitrostátního práva jako samostatně výdělečně činný poskytovatel služeb, jedná-li pod vedením zaměstnávajícího subjektu, zejména pokud jde o volnost stran pracovní doby a místo a obsah její pracovní činnosti (viz rozsudek Allonby, EU:C:2004:18, bod 72), nenese obchodní rizika osoby, která ji najala (rozsudek Agegate, C-3/87, EU:C:1989:650, bod 36) a je začleněna do podniku této osoby po dobu pracovního vztahu, čímž s ním tvoří hospodářskou jednotu (viz rozsudek Becu a další, C-22/98, EU:C:1999:419, bod 26).
- 37 Předkládající soud, aby mohl pokládat samostatně výdělečně činné zastupující hudebníky dotčené ve věci v původním řízení nikoliv za „zaměstnance“ ve smyslu unijního práva, ale za skutečné „podniky“ ve smyslu téhož práva, musí ve světle těchto zásad ověřit, že bez ohledu na právní povahu jejich dohody o provedení práce se tito zastupující hudebníci nenacházejí v podmínkách uvedených v bodech 33 až 36 tohoto rozsudku, a zejména že nejsou po dobu trvání smluvního vztahu ve stavu podřízenosti k dotyčnému orchestru, a disponují tak větší nezávislostí a pružností než zaměstnanci vykonávající tutéž práci, pokud jde o stanovení pracovní doby a místa a podmínek výkonu svěřených úkolů, tedy zkoušek a koncertů.

- 38 Zadrugé, pokud jde o předmět kolektivní smlouvy dotčené ve věci v původním řízení, je třeba konstatovat, že analýza z pohledu judikatury připomenuté v bodech 22 a 23 tohoto rozsudku je v tomto ohledu odůvodněná pouze v případě, že by předkládající soud byl nucen zastupující hudebníky dotčené ve věci v původním řízení považovat nikoliv za „podniky“, ale za „nepravé samostatně výdělečně činné osoby“.
- 39 Na základě toho je třeba uvést, že systém minimálních odměn zavedený ustanovením přílohy 5 kolektivní smlouvy přímo přispívá ke zlepšení podmínek zaměstnanosti a práce uvedených zastupujících hudebníků, majících postavení „nepravých samostatně výdělečně činných osob“.
- 40 Takový systém totiž těmto poskytovatelům služeb zajišťuje nejen vyšší základní odměnu, než kterou by obdrželi nebýt uvedeného ustanovení, ale rovněž umožňuje, jak bylo konstatováno předkládajícím soudem, přispívat do důchodového pojištění, a účastnit se tak důchodového systému zaměstnanců, čímž je jim poskytována záruka prostředků nezbytných k tomu, aby se mohli v budoucnu těšit určité úrovni důchodu.
- 41 V důsledku toho nemůže ustanovení kolektivní smlouvy v rozsahu, v němž stanoví minimální odměny pro poskytovatele služeb představující „nepravé samostatně výdělečně činné osoby“, z důvodu své povahy a předmětu spadat do působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 42 Na základě těchto úvah je tedy třeba na položené otázky odpovědět, že unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že ustanovení kolektivní smlouvy, jaké je dotčeno ve věci v původním řízení, stanovující minimální odměny pro samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb, kteří jsou členy jedné z organizací smluvních zaměstnanců a kteří na základě dohody o provedení práce vykonávají pro zaměstnávající subjekt tutéž činnost jako jeho zaměstnanci, nespadá do působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU pouze tehdy, pokud tito poskytovatelé služeb představují „nepravé samostatně výdělečně činné osoby“, tedy poskytovatele nacházející se v situaci srovnatelné se situací zaměstnanců. Je věcí předkládajícího soudu, aby toto ověřil.

K nákladům řízení

- 43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že ustanovení kolektivní smlouvy, jaké je dotčeno ve věci v původním řízení, stanovující minimální odměny pro samostatně výdělečně činné poskytovatele služeb, kteří jsou členy jedné z organizací smluvních zaměstnanců a kteří na základě dohody o provedení práce vykonávají pro zaměstnávající subjekt tutéž činnost jako jeho zaměstnanci, nespadá do působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU pouze tehdy, pokud tito poskytovatelé služeb představují „nepravé samostatně výdělečně činné osoby“, tedy poskytovatele nacházející se v situaci srovnatelné se situací zaměstnanců. Je věcí předkládajícího soudu, aby toto ověřil.

Podpisy.